

Sterren regen

roman

JENNIFER WRIGHT

Jennifer L. Wright

Sterrenregen

Roman

Vertaald door Gerda Lok-Bijzet

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

Kathryn

Helen verloor haar derde baby op de trouwdag van mijn zus.

Ik had geprobeerd het aan Melissa te vertellen. Had geprobeerd haar te vertellen dat Helen te zwanger was, dat de late aprilhemel te rijp was en – het voornaamste – dat trouwen sowieso al een ongelooflijk stom plan was. Maar zij zei dat ik niet zo gemeen moest doen en haar met haar jurk moest helpen. Haar jurk. Overal stof en dode gewassen, en het enige waar zij zich druk om maakte was of ze er wel mooi uitzag voor Henry.

Natuurlijk kleurde de hemel rond het middaguur zwart. Maar niet van de regen. Het kwam nooit meer door de regen. Het bruiloftsfeest was al afgelopen voordat ze zelfs maar die belachelijke witte taart van ze hadden kunnen aansnijden. Een paar gasten vluchtten naar hun auto; een paar geluksvogels wisten hun auto zelfs nog te starten voordat de statische lucht het contactslot uitschakelde. Maar zelfs toen zouden er weinig mensen thuiskomen. De meesten zouden midden in een zandverstuiving belanden en daar de storm afwachten. Gelukkig leverde de bruiloft in elk geval nog wat gespreksvoer op tijdens het wachten. Stelletje ramptoeristen.

Wij hadden het een stuk minder goed voor elkaar. Wij

moesten lopen. Pa's truck wilde al weken niet meer starten. Te veel stof of te weinig benzine. Of misschien wel allebei. Natuurlijk, we hadden bij de Mayfields kunnen blijven. We hadden, net als de rest van de makke schapen, daar de storm kunnen afwachten. Maar ik riskeerde nog liever een stofstorm dan nog één seconde langer met de kersverse meneer en mevrouw Mayfield in dezelfde ruimte te moeten zitten. Dus vertrok ik naar huis. Gevolgd door pa en Helen.

Een grote wolk aarde slokte me op toen ik de voordeur uit stapte. Melissa had geprobeerd om haar oude roze jurk er voor mij weer als nieuw uit te laten zien, maar de stof was nog steeds te dun. Er was niets wat ze daaraan had kunnen veranderen. Ik trok hem over mijn mond en neus en kokhalsde toen ik de goedkope parfum rook waarmee Helen mij die ochtend had ondergespoten. 'Ook al wil je er dan per se uitzien als een varken, ik wil niet dat je ook zo ruikt,' had ze gezegd. 'Niet vandaag.' Alsof het überhaupt veel verschil maakte.

Helen vertraagde de boel. Haar dikke buik bracht haar uit balans in de wind, waardoor de wandeling van twee mijl wel een keer zo lang leek te duren. Als pa er niet was geweest, zou ik vooruit zijn gesjokt. Haar aan haar lot hebben overgelaten. Maar ik kon pa niet in de steek laten. Hij was alles wat ik nog had. En aangezien hij koste wat kost zijn vrouw wilde helpen, wist ik dat ik degene was die alle paaltjes moest tellen, anders zouden we ons huis compleet voorbijlopen.

Huis. We hadden geen huis meer sinds ma gestorven was. Soms krijg je slechts een doekje voor het bloeden, zei pa vaak. Maar onze spitkeet was prima. Koel in de zomer, warm in de winter. En hij hield de wind tenminste buiten.

‘Leg dat laken onder de deur.’

Ik deed wat me werd opgedragen. Mijn ogen prikten en ik probeerde niet te luisteren naar Helens gekreun en gehijg. Moest ze echt zo veel geluid maken? Dat gefluit, dat gekraak, dat geratel – die storm kon ik nog wel aan. Maar dit? Het was haar eigen schuld dat we naar die circusbruiloft moesten. Een vrouw in haar conditie was niet eens in staat om fatsoenlijk te lopen. En nu we het er toch over hadden, het was ook Melissa’s schuld, omdat zij het was die de bruiloft georganiseerd had.

Helens stem klonk wanhopig in de duisternis. ‘James.’

Ik tastte om me heen totdat ik de kastdeur vond en trok er een verkreukeld laken uit. Twee stappen verderop stond de waterremmer; vanaf daar was het elf stappen terug naar de deur. Ik hoorde pa morrelen aan de lantaarn en duwde tegen het natte laken om het in alle gaten en kiertjes te krijgen. Hoe sneller het daar lag, hoe sneller ik mijn oren kon dichtstoppen. De deur beukte en kraakte alsof er een monster uit de houten planken tevoorschijn kwam. Ik miste Melissa nu al.

De stank van kerosine en een plotselinge lichtflits. Helen stond bij de tafel en greep naar haar dikke buik. Haar ogen waren dicht, haar haar zat vastgeplakt aan haar voorhoofd. ‘James...’ begon ze opnieuw, maar ze maakte haar zin niet af. Bij haar voeten hoopte het water zich op, dik en glanzend in het flikkerende licht. Het zachte gedruppel klonk luider dan de storm die buiten tegen de muren raasde.

Ik kneep het laken fijn en voelde dat mijn nagels zich door de dunne stof boorden. Het was niet de baby. Het kon de baby niet zijn. Het was nog te vroeg.

Maar het was altijd te vroeg.

Een laagje vuil had zich in de plooiën van pa’s gezicht

genesteld en bedekte zijn dunner wordende haar. Zijn ogen waren rood van vastberadenheid. Ja, vastberadenheid. Echt niet dat hij zou gaan huilen. Helen had gewoon een ongelukje gehad, dat was alles. Het was haar in deze stofstorm gewoon niet gelukt om op tijd bij het gemak te komen.

We stonden allemaal als aan de grond genageld en staarden elkaar aan, niet in staat of niet bereid om de onrechtvaardigheid van deze waarheid te accepteren, alsof doodstil blijven staan de boel vanzelf zou oplossen. Over een paar minuten, of misschien een paar uur. Dat wist ik niet precies. Maar toen rukte Helen ons, met slechts een paar zachte snikken, terug in de realiteit.

Pa duwde me opzij en greep haar bij haar arm om haar overeind te trekken toen een nieuwe pijnscheut haar gezicht deed samentrekken. ‘Ik ga Emmalou halen.’ Zijn stem verried niets van de paniek die in zijn ogen te lezen was. ‘Kath, jij blijft hier en –’

‘Nee!’ De woorden gleden al over mijn lippen voordat ik ze kon tegenhouden. Luid. Dringend. ‘Ik haal mevrouw Patton wel. U blijft hier.’

Buiten bulderde de wind, terwijl mijn smeekbede in de bedompte spitkeet bleef hangen. Pa schraapte zijn keel. Helen schoof wat heen en weer. Haar ene hand klauwde om de tafel, haar andere veegde het zweet en aangekoekte stof van haar voorhoofd. Ze keek me bewust niet aan. Dat hoefde ook niet. Ik wist genoeg.

Het enige wat nog groter was dan haar afkeer van mij was haar geheugen.

‘Ze haalt het niet,’ zei ze uiteindelijk. Aan de randjes van haar woorden kleefde verslagenheid. ‘Alsjeblieft... niet weer, James.’ Die laatste woorden klonken zachter. Maar niet zacht genoeg.

De vroedvrouw woonde in een klein huisje, zo'n driekwart mijl ten zuiden van ons, tegenover een braakliggend korenveld dat geplaagd werd door ploegensporen en konijnenholen. De laatste keer was het helder geweest, met nog geen wolkje aan de lucht, en toch had ik gefaald. En hoewel het niet mijn schuld was dat het prikkeldraad bedekt was geweest met stof, was het wel mijn schuld dat mijn brace erin verstrikt was geraakt en dat de vroedvrouw niet op tijd was. Dat had Helen me volkomen duidelijk gemaakt. Ik had haar baby vermoord. Dat vertelde ze me vlak na de begrafenis. Met een stem die zacht genoeg was, zodat pa het niet kon horen, maar hard genoeg om mij het nooit meer te laten vergeten.

'James...' jammerde Helen.

Er was geen tijd om ruzie te maken over wat ik wel en niet voor haar kon doen. Niet vandaag. Ik drukte mijn trots samen met een tweede natte laken in het kozijn en knikte zonder hem aan te kijken. Het stof maakte ook mijn ogen vochtig. Een schreeuw van de wind, een explosie van stof en weg was pa, verdwenen in de storm.

Helen jammerde en hoestte. Alsof zij de enige was die bang was.

Ik maakte het laken nogmaals nat en schoof het opnieuw onder de deur. Dit kon ik tenminste wel doen. Misschien zou ze me niet langer vragen om ook nog iets anders voor haar te doen, als ik stug bleef doorgaan met het natmaken van lakens.

'Ik moet even gaan liggen.'

Helens jurk was doordrenkt met zweet en liet modderige vlekken achter bij haar armen en borsten. Door de stof heen kon ik haar navel zien. Hij was hard, stak uit en bewoog bij elke ademhaling op en neer.

Een plotselinge windvlaag smeed een handvol aarde tegen het raam en we schrokken allebei op.

Ik kon naar de schuur vluchten. Ik wist de weg, zelfs in een stofstorm. Helen wilde me hier toch niet hebben en pa kon elk moment terug zijn met de vroedvrouw. Het was voor iedereen beter als ik voorlopig uit de buurt bleef. En toch hoorde ik mezelf zeggen: 'Wat... wat wil je dat ik doe?'

'Water. Ik heb water nodig.'

Ik strompelde naar de keuken en hapte naar adem toen er een scherpe pijnscheut door mijn been trok. Ik had te veel van mezelf gevraagd, vandaag. De wandeling, de bruiloft... ik moest even gaan zitten. Maar dat kon niet. Niet zolang Helen me zo bleef aanstaren.

Onze wateremmer was nog maar halfvol. Pa zou vast kwaad zijn. De laatste stofstorm had de put verstopt en het was vanochtend mijn beurt geweest om te pompen. Maar al dat bruiloftsgedoe had me afgeleid. Ik liet een kopje vollopen en keek naar de kleine stofdeeltjes die naar de bodem zonken. Hoeveel water had je nodig om te bevallen?

Ik liep juist weer terug toen Helen opnieuw een schreeuw liet horen. Geschrokken liet ik het kopje vallen. Het water gutste over de aarden vloer, die te hard en te droog was om het in zich op te nemen.

'Kathryn.'

Het water stroomde langs mijn voeten, duwde tegen mijn schoenen.

'Er is iets mis.'

'Wat?'

'Kom hier. Je moet het controleren.'

Controleren? Nee. Nee, nee, nee. Ze bedoelde toch niet... 'Water. Ik was juist van plan om nog meer te halen.'

De tranen stroomden over Helens grauwe wangen. ‘Kathryn, alsjeblieft. Ik wil dat je even kijkt. Welke kant kijkt de baby op?’

‘Welke kant?’

Het water op de grond was veranderd in een modderpoel die mijn voeten op zijn plek hield. Ik was geen vroedvrouw of dokter. En ze was niet eens echt familie. Alleen maar een stiefmoeder. Niet dat iemand van ons haar ooit zo zou noemen.

‘Toe.’ Ze kreunde toen er weer een pijnscheut door haar heen trok. Het leek wel een eeuwigheid te duren voor ze weer kon praten. ‘Er is iets mis.’

Natuurlijk was er iets mis. Alles was mis. Ik wilde Melissa. Zij zou hebben geholpen. Het was niet aan mij om dit te doen. Ik was nog maar veertien. Ik wist heus wel waar baby’s vandaan kwamen. Ik had geholpen met de koeien en de varkens, toen die nog niet een voor een van de hongerdood gestorven waren. Maar dit...

Was dit wat er bij mijn moeder was gebeurd? Had ik haar ook zo laten schreeuwen voordat ik haar vermoordde?

‘Alsjeblieft...’ Helens stem was nauwelijks meer dan een fluistering.

Het raamkozijn kraakte. Ik durfde haar niet aan te kijken; in plaats daarvan telde ik op mijn vingers. Ze had me nu echt nodig. En mijn nieuwe broertje of zusje... hij of zij had mij nu ook nodig. Had mijn hulp nodig. Had nodig dat ik even keek. Maar ik kon het gewoon niet.

‘Kathryn, wat zie je? Kun je het hoofdje zien?’

Ik stommelde achteruit. Ik hoorde hier helemaal niet te zijn. Ik zou het alleen maar erger maken. Waar was pa? Waar was Melissa?

‘Kath...’ Helens stem stierf weg toen een nieuwe pijn-scheut bezit van haar nam.

Ik kneep mijn ogen dicht en stommelde nog verder achteruit, waarna ik tegen iets aan botste wat er een paar minuten geleden nog niet had gestaan.

Pa. Pa was terug. Hij greep me bij mijn armen en rammelde me door elkaar. ‘Kathryn, wat is er aan de hand? Wat is er mis?’

Ik wist niks te zeggen. Mijn voet bonsde. Het gal verzamelde zich in mijn mond.

De vroedvrouw stormde ons met haar tas in de hand voorbij.

Helen gilde opnieuw.

Mijn vader liet mijn armen los, leek me plotseling vergeten. Hij holde naar het bed.

Zonder aandacht te schenken aan mijn protesterende voet duwde ik de voordeur open en hoestte toen mijn longen zich vulden met stof. Maar hier kon ik ademen. Op de een of andere manier kon ik in het stof wel ademen. Ik tastte blindelings om me heen totdat ik het touw vond dat van ons huis naar de schuur gespannen was. Ik trok mijn jurk weer over mijn neus en mond en stommelde door de zandhopen, totdat ik uiteindelijk het verweerde hout van de schuurdeur onder mijn vingertoppen voelde. Ik duwde uit alle macht.

De kippen stoven uiteen. Onze enige overgebleven koe keek me boos aan.

De lantaarn verspreidde een troostende gloed toen ik mijn boek uit zijn bergplaats in de dakspanten trok. Mijn moeders boek, mijn echte moeder, de enige herinnering die ik had aan een moeder die ik nooit had gekend. *De tovenaars van Oz*. Een boek uit het tijdperk van voor Helen.

Voor de baby's. Voor de droogte.

Melissa's gezicht verscheen in mijn gedachten.

'Oké, Kath, luister goed. Je kunt niet tegelijkertijd praten en luisteren.'

'Maar ik ken het al,' zei ik. 'Ik heb het boek niet eens meer nodig.'

Ze slaakte een zucht en sloeg het boek dicht, alsof we dit spelletje niet al honderden keren gespeeld hadden. 'Goed dan, als je het verhaal toch al kent, denk ik dat we het ook niet meer hoeven te lezen. Ik ga.'

Ik had geweten dat ze niet echt zou gaan. Ze ging nooit zomaar weg. Maar toch was ik in tranen uitgebarsten, had haar gesmeekt om te blijven, om toch nog een paar bladzijden te lezen. Ik zou stil zijn en luisteren. Beloofd. Zolang ze maar bleef en nog eventjes voorlas.

Maar deze keer was ze niet gebleven. Ze was toch weggegaan. En het enige wat ik nu nog had, was mijn moeders boek en deze schuur, waarin ik kon ontsnappen aan de nachtmerrie waarin ze me had achtergelaten.

Dorothy woonde te midden van de grote prairies van Kansas samen met haar Oom Henry, die een boer was, en tante Em, die de vrouw van de boer was. Hun huis was klein, want het hout dat nodig was om het te bouwen moest van mijlenver worden aangevoerd per kar...

Helens geschreeuw overtroefde de wind. Toen de zon opkwam, ging de wind eindelijk liggen, maar de lucht was nog altijd gevuld met stof en dood. Het was stil in huis en ik verliet Oz om in de uitgedroogde aarde bij het hek een gat te graven.

2

Melissa

‘Ik hoop dat ze veilig thuis zijn gekomen.’

De wind blies langs het raamkozijn en spuwde een explosie van zand tegen het glas, waardoor ik verschrikt opsprong.

Ik wist best dat Kathryn deze stofstorm niet veroorzaakt had. Maar het voelde wel zo. Gezien de manier waarop ze tijdens de ceremonie binnensmonds had zitten mokken, brommen en schelden, zou het mij niet verbazen als ze om een storm gebeden had. En dan bedoel ik niet de storm waarvoor we normaal gesproken baden.

Of ze het nu zo gewild had of niet, het had wel gewerkt: het was mijn huwelijksnacht en het enige waaraan ik kon denken was mijn chagrijnige kleine zusje.

‘Natuurlijk zijn ze veilig thuisgekomen. Jouw pa is een slimme vent.’

‘Maar Helen...’

‘Het gaat vast prima met ze,’ zei Henry, terwijl hij de gordijnen dichttrok. Zijn perfecte gezicht verzachtte bij het zien van mijn bezorgdheid. ‘En trouwens, dit is nu je nieuwe thuis. Dit huis... en ik.’ Hij tilde voorzichtig mijn kin op en kustte me.

De hitte steeg naar mijn wangen toen hij zijn borst tegen mijn boezem drukte. Intuïtief wilde ik hem wegduwen.

Maar ook weer niet. En het hoefde ook niet meer. Mijn lichaam tintelde onder mijn witte kanten jurk. Dit mocht nu. Deze man hier voor mij, met haar als koren in de zomer en een huid nog zachter dan de zonsopkomst, was nu mijn echtgenoot. Henry Mayfield had eindelijk een vrouw gekozen en ik was de gelukkige.

Mijn vader had me vaak verteld hoe mooi ik was. ‘Al net zo prachtig als je ma.’ Hij had het altijd met een twinkeling in zijn ogen en een glimlach om zijn lippen gezegd. Ik had hem nooit geloofd. Mijn haar was te rood, mijn huid te bleek. Ik leek helemaal niet op mijn moeder, vond ik. En bovendien had schoonheid maar weinig waarde in Boise City. Toch was ik niet blind geweest voor het gestaar van de jongens op school en niet doof voor hun gefluister, ook al had mijn verlegenheid vaak een abrupt einde aan alle hofmakerij gemaakt, vaak al vlak nadat het eerste ‘hallo’ geklonken had.

Behalve bij Henry Mayfield.

De mensen in de stad zeiden dat het geen verrassing was dat hij voor mij gevallen was. Maar toen we uiteindelijk serieuze verkering kregen, bleek dat ineens wel een verrassing. Omdat hij Henry Mayfield was. En ik Melissa Baile. En die twee namen waren nog nooit gezamenlijk van iemands tong gerold.

Tot vandaag.

Onze bruiloft was het feest van het jaar in Boise City geweest. De droogte had ons weinig reden gegeven om feest te vieren, maar een bruiloft was in Boise City altijd een belevens, vooral wanneer het de familie Mayfield betrof. Iedereen was gekomen, rijk en arm, oud en jong, net als bij de koninklijke bruiloften uit mijn sprookjesboeken. De kerk had vol bloemen gestaan en ik wist nu al dat ik

me dat de rest van mijn leven zou blijven herinneren. Na maandenlang in bruin- en grijsinten geleefd te hebben, had mijn trouwdag overgevloeid van groen, rood en roze. Henry had de kleur teruggebracht in mijn leven. Het was een perfecte dag geweest. Zelfs Kathryn's norske blikken en de abrupte onderbreking van de stofstorm hadden mijn humeur niet kunnen bederven. Althans, niet echt.

Dezelfde bloemen als van de bruiloft vulden nu Henry's huis. Ons huis. Ons grote, prachtige huis vol prachtige meubels en peperduur servies. Twee verdiepingen hoog en bijna een dozijn kamers, met muren die niet uit leem waren opgetrokken, en geen slangen of duizendpoten onder het bed. Binnen rook het naar tabak en leer, in plaats van naar zweet en ontlasting. De badkamer was licht en wit en binnenshuis. Ik vroeg me af of ik ooit zou kunnen wennen aan het geklikklak van mijn schoenen op de houten vloer.

‘Ik heb iets voor je,’ mompelde Henry. Zijn hand streekte mijn nek.

Ik sloot mijn ogen en glimlachte. Kathryn en Helen en pa bestonden niet langer. ‘Nog meer?’

‘Je bent nu een Mayfield. Er is altijd nog meer.’ Vanachter zijn rug trok hij een klein pakje tevoorschijn dat verpakt was in vloeipapier. ‘Maak maar open.’

Ik trok het papier er langzaam af en koesterde het moment. Achter ons knetterde het haardvuur. Buiten hilde de wind, maar hierbinnen was ik veilig en warm en getrouwd. Onder de dikke lagen wit papier lag een blauw geruite zakdoek, waarin met rood draad de letters MM geborduurd waren.

‘O, Henry,’ verzuchtte ik. ‘Wat is dit prachtig.’

Hij duwde een losgeraakte haarlok terug achter mijn oor. Zijn handen zaten niet vol littekens, zoals die van

pa, of vuile vegen, zoals die van Kathryn. Ze zaten zelfs niet vol kloofjes, zoals die van Helen. 'Ik kan het stof niet tegenhouden, maar ik kan het gezicht van mijn vrouw er wel tegen beschermen.'

'Het is te veel.'

'Voor jou is niets te veel.'

Ik drukte de zakdoek over mijn neus en mond en knipperde met mijn wimpers. 'Hoe zie ik eruit?'

'Perfect.'

'Dank je wel, Henry. Hij is prachtig.'

'Ik wist het wel.' Hij gaf me een vlugge knipoog en zijn ogen sprankelden. Zijn ogen. Dat was waar ik in eerste instantie op gevallen was. Zo lichtblauw dat ze bijna doorschijnend leken. Doorspekt met vertrouwen en charme. Hij streelde mijn nek, zijn adem veroorzaakte kippenvel op mijn armen. 'Eindelijk ben je van mij.' Zijn lippen be-roerden mijn oorlel. 'Mevrouw Mayfield.'

De naam klonk me zo onbekend in de oren, alsof hij het tegen een vreemde had. En toch bleef zijn blik op mij gericht.

Hij liet zijn hand over mijn rug naar beneden glijden en gebaarde naar de trap. 'En nu, mijn beeldschone bruid...'

De vlinders in mijn buik veranderden in motten. Ik wist heus wel dat dit eraan zat te komen. En ik wilde dat het kwam. Echt waar. Ik was nu de vrouw van en het was aan mij om te doen wat vrouwen van hoorden te doen, ook al wist ik niet precies wat dat dan was. Het was te ongepast om het aan mijn vriendinnen te vragen en ik vond het te gênant om met Helen te bespreken.

Het ergste van de storm lag achter ons en er was een stilte achtergebleven die nog luider klonk dan de wind. Of misschien was dat wel het geluid van mijn eigen hart

toen ik mezelf naar zijn slaapkamer liet leiden. Nee, onze slaapkamer. Met witte muren en een pluizig vloerkleed en een zacht bed dat groot genoeg was voor twee mensen.

Henry liet mijn hand los en knipte het lampje naast het bed aan, waardoor ik als vanzelf ineenkromp. De normaal gesproken zo zachte, troostende lichtgloed was ineens te helder voor deze ruimte. Als een schijnwerper die rechtstreeks op mij gericht was. Hij was heet en verblindend, en toch huiverde ik.

Mijn echtgenoot ging op het bed zitten en maakte zijn stropdas los. De beddensprei verkreukelde onder zijn gewicht. Ik kwam naast hem zitten, maar hij duwde me met zachte, maar stevige hand terug.

‘Kleed je uit.’

Er lag een glimlach op zijn lippen. Een glimlach die ik nooit eerder had gezien.

Ik friemelde aan de plooien van mijn trouwjurk. Kant en satijn – twee materialen die ik nooit verwacht had ooit te zullen dragen, laat staan bezitten. Maar Henry had erop gestaan dat het deze jurk zou worden, omdat dit het beste van het beste was. Hij had hem helemaal uit Dallas laten komen. Ik was er nog niet klaar voor om hem nu al uit te trekken en niet alleen omdat hij zo mooi was. ‘Henry, ik...’

‘Ik wil je zien.’

Mijn terughoudendheid groeide en groeide. Ik had nog nooit iemand toestemming gegeven om mij zonder kleren te zien, zelfs Kathryn niet, terwijl we toch al sinds haar geboortedag een kamer deelden. Toch wilde ik dat dit zou gebeuren. Ik wilde de zijne zijn, in zijn volle betekenis. Maar niet in dit licht. Ik wilde iets zachters. Iets gedimd. ‘Misschien kunnen we de open haard aansteken?’

‘Nee.’ Zijn stem was zacht maar ongeduldig. De glimlach

op zijn gezicht stierf langzaam weg.

Plotselinge tranen vulden mijn ogen toen ik aan mijn jurk trok. *Word nou eens volwassen*, berispte ik mezelf. *Je bent zijn vrouw. Dit doen getrouwde mensen nu eenmaal. In het licht, in het donker, waar dan ook. Doe niet zo belachelijk.*

Mijn jurk viel stilletjes op de vloer. Ik kruiste mijn armen voor mijn borsten.

‘Doe je armen naar beneden.’

Henry’s blik gleed over me heen. Hongerig. Nee, niet hongerig. Honger kon je negeren. Daar had ik al ontelbare dagen ervaring mee. Dit... dit was als de gewassen op het veld wanneer de hemel zich opende. Onverzadigbaar. Vraatzuchtig. Langzaam en weloverwogen inspecteerde hij elke centimeter van mijn blootgelegde vlees en toen zijn ogen eindelijk de mijne zochten, wist ik niet wat ze me probeerden te vertellen.

Mijn wangen brandden, maar toch sidderde ik. Henry zat op de rand van het bed, met zijn rug naar het licht. Zijn gezicht was verborgen in de schaduw. De klok in de hal tikte luid. Seconden. Minuten. Hoelang zou hij me hier laten staan? Ik had het nog nooit zo koud gehad.

Eindelijk kwam hij in beweging. Langzaam. Zelfverzekerd. Zijn hand trok cirkels over mijn rug en hij draaide een haarlok om zijn vinger. ‘Je bent zo mooi.’

Ik smolt onder zijn aanraking. Hij hield van me. Hij wilde me. En ik wilde hem, meer dan ik in woorden kon vatten.

Hij maakte het zilveren kruisje om mijn nek los. Mijn moeders ketting. Een overblijfsel van haar geloof, een geloof dat ze tijdens die paar jaren die we samen hadden gehad aan mij had doorgegeven. Een geloof waaraan ik me had vastgeklampt toen zij ons ontglipte en pa zich in

zichzelf had teruggetrokken, waarbij hij mij had achtergelaten met een ontroostbare pasgeborene en een aangetast kruisje. Ik had hem nooit meer afgedaan. Ik greep ernaar, maar Henry bedekte mijn hand met de zijne. 'Ik wil je helemaal,' fluisterde hij. 'Er mag niks tussen ons in staan.' Zijn hand gleed over mijn arm en hij kustte me, een kus die ik in elke zenuw van mijn lichaam voelde. De ketting was vergeten.

Het was ruwer dan ik verwacht had. Henry's handen waren dwingend, zijn daden koortsachtig. Aanvankelijk plezier werd vervangen door pijn. Ik schreeuwde het uit, maar hij smoorde mijn schreeuw met een kus. Hij vroeg niet hoe ik het vond. De tranen stroomden over mijn wangen en toch bleef hij doorgaan. Zijn blik bleef gericht op mijn lichaam, maar ontweek mijn ogen, hoezeer ik ook mijn best deed om hem aan te kijken.

En toen was het voorbij. Ik wachtte tot zijn gehijg ophield, op een teken dat hij bevredigd was. Was het nu de bedoeling dat ik ook iets voelde? Voelde hij iets? Had ik het goed gedaan? Ik had niet verwacht dat het fysieke aspect van de liefde zo... fysiek was.

Na een paar minuten drukte hij een kus op mijn voorhoofd en rolde zich op zijn rug. Ik wikkelde het laken om me heen, verontschuldigde mezelf en liep naar de badkamer. Mijn benen waren wankel en mijn rug was gevoelig van het geschraap langs de beddensprei. Mijn handen trilden toen ik mezelf waste.

Ik opende de slaapkamerdeur en zag dat Henry volledig aangekleed was. Zijn ogen hadden weer die zachte glans. Er danste weer een speels lachje om zijn lippen. 'Zin in een slaapmutsje?'

Later die avond lag ik naast mijn echtgenoot. Mijn li-

chaam deed pijn. Mijn gedachten wilden maar niet tot rust komen en het lukte me zelfs niet om te bidden. Ik wenste dat ik Kathryn kon horen voorlezen, haar langzame, nauwgezette intonatie als ze onbekende woorden probeerde uit te spreken. Ik stelde me voor dat haar nieuwsgierige bruine ogen over de rand van het boek tuurden, op zoek naar mijn goedkeuring bij haar uitspraak. Ze was zes jaar jonger dan ik en ik had haar alles geleerd wat ik wist. Te beginnen met lezen.

Ik vroeg me af wat ze nu aan het doen was. Misschien zat ze te lezen, precies zoals ik me had ingebeeld. Als ik maar goed genoeg luisterde, kon ik haar misschien zelfs wel horen. Maar dat sloeg nergens op. Kathryn was hier kilometers vandaan. En ze lag waarschijnlijk te slapen. Of ze zat in bed op mij te mopperen.

Voor de tweede keer die dag rolde er een traan over mijn wang. Gefrustreerd veegde ik hem weg. Ik had niet lang kind kunnen zijn, omdat mijn moeder al zo jong gestorven was. Dus waarom gedroeg ik me dan zo kinderachtig?

Het huis kraakte erger dan de spitkeet ooit gedaan had. Henry snurkte en snoof harder dan ik Kathryn ooit had horen doen. Ik kon maar niet wennen aan slapen op een kussen. Zelfs de geur in dit huis klopte niet – bloemen en aftershave en schone lucht, bovengronds, in plaats van onze half ingegraven spitkeet. Alles was anders. Ik was anders. Of ik zou vanzelf anders worden. Eén dezer dagen.

Dit prachtige huis was nu mijn thuis. Henry Mayfield was nu mijn familie. Ik rolde me op mijn zij en bestudeerde zijn ademhaling. Mijn man. Zijn gouden haar viel haast perfect over zijn voorhoofd, zelfs in zijn slaap. Zijn borstkas rees en daalde terwijl zijn mond, met die twee perfecte

lippen, trilde. Ik vroeg me af of hij droomde. Na een paar minuten griste ik mijn kettinkje van het nachtkastje en maakte het vast om mijn nek. De warmte van het zilveren kruisje werkte vertroostend en het duurde niet lang of ik viel in slaap.

Twee zussen, gescheiden door een stofstorm, verbonden door hun geloof

Oklahoma, 1935. De gehandicapte Kathryn zoekt haar toevlucht in boeken. Wanneer haar vader besluit tot een lange, barre tocht voor een operatie die haar moet genezen, loopt dit uit op een drama. Terwijl het zand haar langs de wangen schuurt, moet Kathryn leren vertrouwen op haar eigen kracht om de reis tot een goed einde te brengen.

Haar oudere zus Melissa vertrekt naar een andere stad om te trouwen met de rijke vrijgezel Henry. Overdonderd door alle pracht en praal doet ze haar best om zich aan te passen aan haar nieuwe sociale status. Maar al snel lukt het niet meer om haar welvarende leventje te rijmen met dat van haar hongerlijdende burens. Wanneer Henry weigert haar te helpen, kiest Melissa ervoor Gods leiding te volgen en daarmee alles op het spel te zetten.

Biddend om regen en vertrouwend op God gaan de zussen op zoek naar zichzelf én elkaar.

JENNIFER WRIGHT is fulltime schrijfster van historische romans. *Sterrenregen* is haar debuutroman.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

